

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/122/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1208226253
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1208226253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: A.. E. F. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom L., V. č. XX/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou HASALA, s.r.o., IČO: 47 244 224, Bratislava, Drieňová č. 34, za ktorú koná JUDr. Stanislav Hasala, proti žalovanému: Hlavné mesto SR Bratislava, IČO: 00 603 481, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, zastúpený JUDr. Annou Polonyovou, advokátkou v Bratislave, Chorvátska č. 12, v konaní o zaplatenie sumy 16.390,50 € spolu s príslušenstvom, o zaplatenie sumy 75.247,83 € spolu s príslušenstvom, na odvolanie strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 8. novembra 2016, č.k. 16 C 291/2008-525, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 8. novembra 2016, č.k. 16 C 291/2008-525, 16

- vo výroku IV., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, vo výroku V., ktorým súd v tejto časti žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy, p o t v r d z u j e ;
- vo výroku II., ktorým súd v časti, v ktorej konanie zastavil, priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania, z m e ň u j e tak, že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 8. novembra 2016, č.k. 16 C 291/2008-525, vo výroku III., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.400,-- € spolu s 10 % ročným úrokom z omeškania od 2.3.2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, o d m i e t a .

III. Žalovanému p r i z n á v a nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 8.11.2016, č.k. 16 C 291/2008-525, Okresný súd Bratislava II. I. zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € a v tejto časti (výrokom II.) priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania. Ďalej, výrokom III., súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,-- € spolu s 10 % úrokom z omeškania ročne od 2.3.2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti (výrokom IV.) súd prvej inštancie žalobu zamietol a v tejto časti (výrokom V.) priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy.

1.2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca vo veci samej sa domáhal zaplatenia a/ sumy XXX.XXX,-- Sk (X.XXX,XX €) ročne od 17.12.2006 do právoplatnosti rozsudku (ku dňu podania žaloby išlo o sumu XXX.XXX,-- Sk), úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z dlžnej sumy od doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia; b/ sumy X.XXX.XXX,-- Sk (XX.XXX,XX €), c/ náhrady

trovy konania. Skutkovým základom bol nezákonný zásah žalovaného do vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam vedeným pre okres Bratislava II, Obec Ba-m.č. K., katastrálne územie X., v LV č. XXXX ako parcela č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m2, parcela č. XXXX/X-orná pôda vo výmere XX m2. Predchádzajúcim výlučným vlastníkom týchto pozemkov bol otec žalobcu A.. E. F., narodený dňa X.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX. V čase dedičského konania po ňom boli tieto nehnuteľnosti súčasťou parcely č. XXXX/X-záhrady vo výmere XXXX m2, vedená v LV č. XXXX. K protiprávnemu zásahu do vlastníckych práv právneho predchodcu žalobcu došlo ešte v roku 1960, keď sa na danom pozemku začala bez predchádzajúcej dohody budovať cestná komunikácia pre motorové vozidlá smerujúca k vtedajšiemu národnému podniku Slovnaft. Po zistení uvedeného nezákonného zásahu žalobca listom doručeným Mestskému národnému výboru Bratislava upozornil na to, že pred povolením výstavby nebol preukázaný právny vzťah stavebníka cestnej komunikácie, a to ani formou vyvlastnenia, k odstráneniu tohto pochybenia nedošlo ku dňu podania žaloby a žalovaný naďalej pozemky užíva bez právneho dôvodu, proti vôli vlastníkov už takmer 50 rokov. Po smrti otca žalobcu dané nehnuteľnosti nadobudol žalobca na základe dedičského rozhodnutia - osvedčenia o dedičstve G., G. XXX/XXXX, zo dňa 14.2.2002, ktoré nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve dňa 1.3.2002, do podielového spoluvlastníctva s pozostalou manželkou poručiťa A.. L. F.. Táto skutočnosť bola zapísaná do evidencie katastra nehnuteľností už v novembri 2002. Neskôr s A.. L. F. sa dohodou na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k daným nehnuteľnostiam reálnou delbou; vklad bol povolený pod č. V-XXXX/XX dňa 17.5.2004. Súčasťou predmetnej dohody bol aj geometrický plán č. XXX/XXXX, ktorý bol podkladom pre zrušenie podielového spoluvlastníctva reálnym rozdelením k parcelám č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X-X, všetky nachádzajúce sa v katastrálnom území X. a bezprostredne susediacimi s pôvodnou parcelou č. XXXX/X, od ktorej sa v dvoch postupných krokoch odčlenili uvedené parcely č. XXXXX/X a č. XXXX/X, ktoré sú predmetom konania. Predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva bola len väčšia časť pôvodnej parcely č. XXXX/X najmä z dôvodu, že na zvyšnej časti tejto parcely bola už vybudovaná cestná komunikácia. Následne došlo k vytvoreniu nových parciel č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXXX/X. Skôr, ako sa mohlo prikrčiť ku konkrétnym krokom smerujúcim k usporiadaniu aj týchto novovytvorených parciel, došlo k ďalšiemu nezákonnému zásahu do vlastníckych práv žalobcu tým, že dňa 12.8.2004 Mestská časť Bratislava - K., ako príslušný stavebný úrad, svojím rozhodnutím č. XXXX/XXXXX/GAŠ, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.9.2004, vyvlastnila pozemky označené vo výrokovej časti ako položky č. II, III v celkovej výmere XXX m2, a síce parcelu č. XXXX/X diel 3 vo výmere XX m2 a parcelu č. XXXX/X diel 4 vo výmere XX m2, obe vo vlastníctve otca žalobcu, ktorého pobyt (podľa rozhodnutia) nebol známy. Vyvlastňovalo sa ale od osoby, ktorá v danom čase už nežila. Rozhodnutie sa týkalo parciel evidovaných v katastri nehnuteľností už ako parcely č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXXX/X. Vyvlastnenie sa uskutočnilo v prospech žalovaného pre stavbu „Cestná svetelná signalizácia Slovnaftská - Komárňanská ulica“. O vyvlastnení sa dozvedel až dňa 31.3.2005 v dôsledku realizácie stavebnej činnosti na dotknutých pozemkoch. Následne žiadal, aby po zrušení vyvlastňovacieho rozhodnutia bola majetkovoprávne vysporiadaná aj parcela č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m2, na ktorej bola už v minulosti postavená cestná komunikácia na Slovnaftskej ulici bez vykúpenia alebo vyvlastnenia a ako náhradu za spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 žiadal poskytnúť náhradný pozemok označený ako parcela č. XXXX nachádzajúca sa v katastrálnom území K. a vo vlastníctve Hlavného mesta SR Bratislava. Rozhodnutie o vyvlastnení bolo zrušené rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 8.6.2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.6.2005. Napriek uvedenému žalovaný stavebné práce neprerušil, naďalej pokračoval v ich výkone a dňa 2.8.2005 ako príslušný stavebný úrad sám rozhodol, že do majetkového vysporiadania pozemkov bude povolené predčasné užívanie stavby „Cestná svetelná signalizácia Slovnaftská - Komárňanská ulica“. Opätovný návrh žalovaného na vyvlastnenie danej časti pozemkov Krajský stavebný úrad v Bratislave zamietol svojím rozhodnutím zo dňa 26.1.2006, č. A/XXXX/XXXXX-X/DRO, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.2.2006, s odôvodnením, že vyvlastniť možno pozemky, stavby a práva k nim potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, pričom nie je možné dodatočne vyvlastniť pozemky, na ktorých je stavba už postavená. Okrem trvalého zásahu do jeho vlastníckych práv došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu tým, že dotknuté pozemky užíval bez právneho dôvodu. So súhlasom súdu žalobca zmenil žalobu a domáha sa uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu X.XXX,XX € ročne z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 17.12.2006 do 17.12.2008, spolu v sume XX.XXX,XX €, úrok z omeškania vo výške 10 % zo sumy XX.XXX,XX € od 2.3.2009 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu XX.XXX,XX € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj náhradu trov konania. V priebehu konania žalovaný bol ochotný zaplatiť žalobcovi za XX m2

pozemku, ktorý bol zastavaný na základe stavebného povolenia z roku 2004 a stavba bola skolaudovaná v roku 2005 ako „Cestná svetelná signalizácia Komárňanská - Slovnaftská“ za 1/2 výmery príslušnej žalobcovi, kúpnu cenu X.XXX,- Sk/m²; s poskytnutím náhradného pozemku žalobcovi nesúhlasil. Vo vzťahu k pozemku pod komunikáciou postavenú v roku 1960 poukázal žalovaný na to, že vlastnícky z uvedenej parcely patrí žalobcovi XXX m². Nespochybňuje vlastnícke právo žalobcu k zastavaným pozemkom a nenamietal zákonný spôsob ich nadobudnutia. Jeho snahou bolo usporiadať vlastnícke práva formou finančného protiplnenia v priebehu konania, s čím žalobca nesúhlasil; dohoda medzi stranami sporu uzavretá nebola.

1.3. Po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 456 veta prvá, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. V prípade stavby na cudzom pozemku platí ustanovenie § 135c Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemal právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil. Pokiaľ by odstránenie stavby nebolo účelné, prikáže ju súd za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastníkom pozemku súhlasí. Súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä tiež zriadiť za náhradu vecné bremeno. Analogicky tomu zodpovedá právna úprava pozemkov pod stavbami (cesty), ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce (miestne komunikácie) a vyššie územné celky a k nevysporiadaným nehnuteľnostiam, ktoré sú zastavané diaľnicami podľa zákona č. 66/2009 Zb. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky. V ustanovení § 4 ods. 1 hovorí, že ak nemal vlastníkom stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté aj iné právo, vzniká vo verejnom záujme v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovanému bolo vydané stavebné povolenie, ktorému predchádzalo vyvlastňovacie konanie, avšak po vydaní stavebného povolenia a realizácii stavby vyvlastnenie bolo zrušené. Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na znenie zákona č. 66/2009 Z.z., tento riešil usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov. V ustanovení § 4 ods. 2 citovaného zákona je uvedené, že vlastníkom pozemku je povinný strieť výkon práva zodpovedajúci vecnému bremenu do konania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Podľa § 2 ods. 1 citovaného zákona obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby, prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastníkom stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce. Podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona ak sa neuplatní postup podľa ods. 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu. Žalovaný nepopieral, že napriek iniciatíve žalobcu neuzavreli zámennú zmluvu ohľadne predmetného pozemku a podnet na pozemkové úpravy nepodal. Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že zo zákona bolo zriadené v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, pričom zákon odkazuje na ustanovenia § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ani z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka výslovne nevyplýva, či vecné bremeno sa zriaďujú za odplatu. V ustanovení § 151o Občianskeho zákonníka je upravený vznik vecných bremien na základe písomnej zmluvy, závetu, rozhodnutia príslušného orgánu alebo zo zákona. Podľa judikatúry (R 19/02) ak zmluva o zriadení vecného bremena neobsahuje žiadny údaj o dni platnosti tohto práva platí, že vecné bremeno bolo dojednané bezodplatne. Z uvedeného vyplýva, že je možné požadovať odplatu za zriadenie vecného bremena na základe písomnej zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie však takýto výklad nie je namieste v prípade, ak sa jedná o zriadenie vecného bremena zo zákona. V takomto prípade obdobne ako Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 6 Co154/2012 aj súd prvej inštancie bol názoru, že pokiaľ zo znenia zákona explicitne nevyplýva, že sa jedná o bezodplatné zriadenie vecného bremena, je možné požadovať zaňho finančnú náhradu. V súvislosti potom už aj s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, v nadväznosti na ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z., tak, ako ho prezentoval žalovaný, došlo v prejedávanej veci k rozporu so zákonnou zásadou, že nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a za primeranú náhradu, zvlášť, ak z citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 vyplýva dočasnosť takéhoto obmedzenia výkonu vlastníckeho práva, a zároveň absentuje doba, dokedy je povinný subjekt povinný podať podnet na pozemkové úpravy, prípadne

zmluvne dojednať iné právo, ktoré zákon tiež nijako nešpecifikuje (§ 4 ods. 1). Súdna prax v prípadoch užívania nehnuteľností bez právneho dôvodu inou osobou vychádza pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia z výšky nájomného zodpovedajúceho nájomnému dojednanému v nájomnej zmluve obvyklej v danom mieste a čase obdobnej nehnuteľnosti („rozhodnutie NS SR 30 Cdo 1789/2002“). Poukazujúc na citované zákonné ustanovenia bola žaloba v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € ako ekvivalent hodnoty nehnuteľností dôvodná. Vzhľadom na to, že v priebehu konania žalobca uzatvoril s Národnou diaľničnou spoločnosťou, a.s., Bratislava, IČO: 35 919 001 (ďalej len NDS, a.s.), dňa 23.11.2015 ako kupujúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené v LV č. XXXX pre okres Bratislava II., Obec BA-m.č. K., katastrálne územie X., ako parcely (aj) č. XXXXX/X, č. XXXX/X (v celkovej výmere XXX m²), žalobca zbral žalobu späť v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX €; postupom podľa ustanovenia § 145 C.s.p. preto súd konanie v danej časti zastavil. V časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € za užívanie nehnuteľnosti označenej ako parcela č. XXXX/X v období od 17.12.2006 do 17.12.2008 súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel odvolávajúc sa na už uvedené odôvodnenie. Výšku bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie určil sumou X.XXX,-- € v zmysle znaleckého posudku č. X/XXXX Slovenskej Technickej Univerzity v Bratislave, Stavebná fakulta STU v Bratislave, vo zvyšnej časti, prevyšujúcej sumu X.XXX,-- €, súd prvej inštancie potom žalobu ako nedôvodnú zamietol. V časti, v ktorej súd prvej inštancie konanie zastavil, súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca procesne nezavinil zastavenie konania. Počas celého súdneho konania totiž nedošlo k finančnému vyporiadaniu medzi stranami sporu k parcelám č. XXXX/X, č. XXXXX/X. Žalovaný neinicioval do rozhodnutia súdu prvej inštancie usporiadanie vlastnícky vzťahov k pozemku pod stavbou, neposkytol žalobcovi žiadne finančné plnenie, ani neinicioval konanie o usporiadanie vlastníckych práv v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu. Až dňa 4.12.2015 došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a Národnou diaľničnou spoločnosťou, a.s., predmetom ktorej boli aj sporné pozemky. Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka odo dňa 2.3.2009 podľa zmenenej žaloby. O trovách konania v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel v sume X.XXX,-- €, rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania, keďže bol úspešný v pomere 22 % k uplatnenej sume [žalobca žiadal zaplatiť sumu XX.XXX,XX €, priznaná mu bola suma X.XXX,-- €; úspech žalobcu predstavuje XX,XX % (úspech žalovaného bol vo výške XX,XX %; XX,XX % - XX,XX % = po zaokrúhlení XX %)].

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obe strany sporu.

2.1. Odvolanie žalobcu smeruje proti rozsudku vo výroku III., IV. a V. dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.). V časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € súd prvej inštancie správne posúdil právny základ a dôvody uplatneného nároku, nesprávne ale určil výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného, keď vychádzal výlučne zo znaleckého posudku č. X/XXXX vypracovaného znaleckým ústavom a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v dôsledku toho priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy. Súdu prvej inštancie predložil celý rad tvrdení, listinných dôkazov, odôvodňujúcich podstatne vyššiu výšku sumy bezdôvodného obohatenia, ku ktorým súd prvej inštancie neprihliadol a ani sa s nimi v odôvodnení rozsudku nevysporiadal. Podľa výslovného znenia čl. 15 ods. 2 základných princípov C.s.p. pritom „Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu“ (t.j. znalecký posudok č. X/XXXX nemá vyššiu váhu ani „dôkaznú silu“ ako iné dôkazy založené v spise). Uvedený princíp je ešte umocnený v § 191 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., podľa ktorého vierohodnosť každého dôkazu môže byť spochybnená, a ktoré tiež vyjadruje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, a to každého dôkazu jednotlivito a všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. V žalobe si uplatnil nájomné vo výške taktiež určenej znaleckým posudkom, a to č. XX/XXXX zo dňa 2.10.2008, vyhotovenom súdnym znalcom Ing. Jurajom Ivančom, v ktorom bolo nájomné určené v sume XX,XX €/m²/rok (XXX,XX Sk/m²/rok), čomu pri úhrnnej výmere užívaných pozemkov v rozsahu XXX m² zodpovedá suma X.XXX,XX € ročne a celkovo XX.XXX,XX € za 2 roky od 17.12.2006 do 17.12.2008. Podľa podania realitnej kancelárie POLIS zo dňa 5.8.2008, ktoré bolo vystavené na základe konzultácie s ďalším znalcom - Doc. Ing. Ladislavom Adamčom, PhD., a ktoré určilo výšku aktuálnej ceny prenájmu pozemkov v danej lokalite zaokrúhlene v sume XX,-- €/m²/ročne; uplatnil si teda nájomné v nižšej sume XX,XX €/m²/rok podľa znaleckého posudku Ing. Juraja Ivanča. Zdôraznil, že samotný žalovaný pri prenájme porovnateľných pozemkov (ak je žalovaný v postavení prenajímateľa) reálne v praxi dlhodobo postupuje tak, že za prenájom svojich pozemkov na obdobné účely inkasuje čiastky porovnateľné a vyššie ako sú uplatnené v žalobe. Má tak za to, že ním uplatnená suma je dôvodná,

primeraná a zodpovedajúca zásade rovnosti subjektov v súkromnoprávných vzťahoch i rovnakému zákonnému obsahu a ochrane ústavne garantovaného vlastníckeho práva. Závery znaleckého posudku č. X/XXXX namietal predovšetkým z dôvodov, že tento znalecký posudok vo svojich dôsledkoch de facto jeho ako vlastníka dvojnásobne trestá. Totiž je poškodený nielen okupáciou pozemku proti jeho vôli a nemožnosťou jeho reálneho užívania, ale aj určením nízkej všeobecnej hodnoty pozemku a nájomného. Žalobca bol toho názoru, že právna ochrana záujmov toho, do práva ktorého bolo neoprávnené zasiahnuté, nemôže byť porovnávaná s ochranou práv neoprávneného stavebníka. Tým skôr, že sa jedná o prípad dodatočného usporiadania právnych vzťahov na základe vedome protiprávneho konania. V tejto súvislosti mal žalobca za to, že pri určení výšky nájomného v rámci voľného hodnotenia dôkazov treba prihliadnuť aj ku konkrétnym okolnostiam tohto prípadu, ku správaniu sa žalovaného pred podaním žaloby i v priebehu samotného súdneho konania:

- a/ jedná sa o dôsledok stavby na cudzom pozemku postavenej na ňom proti vôli jeho vlastníka,
- b/ usporiadanie nebolo vykonané v čase prvého zásahu v roku 1960, ani v čase druhého zásahu v roku 2005, ani v primeranom čase po 2. zásahu do jeho vlastníckych práv (žalovaný neponúkol zámenu pozemkov, neinicioval pozemkové úpravy ani iné rozumné usporiadanie vzťahov),
- c/ žalovaný pri stavbe v roku 2005 nebol dobromyseľný, upozornil ho na nezákonný stav v apríli 2005, pričom žalovaný vtedy ani po zrušení vyvlastňovacieho rozhodnutia v júni 2005 stavebné práce neprerušil a následne dňa 2.8.2005 žalovaný ako príslušný stavebný úrad sám rozhodol o povolení predčasného užívania stavby, t.j. stavba je dnes XX,X roka v tomto „dočasnom režime“ bez kolaudačného rozhodnutia,
- d/ totálna neúcta žalovaného k vlastníckym právam (žalobcu); aj v rozhodnutí o predčasnej kolaudácii sa výslovne uvádza, že predčasné užívanie je časovo limitované „do prvého zasadania poslancov, kde sa rozhodne o spôsobe vysporiadania, čo žalovaný zjavne nedodrжал, i keď si bol vedomý, že jeho pozemok je dlhodobo bezodplatne užívaný proti vôli vlastníka,
- e/ podanie šikanózneho návrhu na zloženie preddavkov na trovy konania po 5 rokoch od začatia sporu; žalovaný v rozpore s dobrými mravmi vyslovene zneužil procesný inštitút (nálehom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.5.2016, sp.zn. PL. ÚS 30/2015-55 vyslovený za protiústavný) za skutkového stavu, keď sám protiprávne vedome užíval cudzí pozemok. Je zrejmé, že protiprávny stav by v danej veci trval „donekonečna“, ak by ako vlastník pozemku nepodal žalobu, pritom k trvalému usporiadaniu vlastníckych práv žalovaný nijako neprispel. To sa uskutočnilo až v rámci prípravy „nultého obchvatu“ formou uzavretia kúpnej zmluvy s NDS, a.s., na základe úradnej výzvy pred vyvlastnením. Pokiaľ súd prvej inštancie v rozsudku neprihliadol na ním predložené listinné dôkazy a ani sa s nimi, so súvisiacimi tvrdeniami žalobcu, v odôvodnení rozsudku nijako vecne nevysporiadal, v časti týkajúcej sa určenia výšky bezdôvodného obohatenia konanie zaťažil vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S dôrazom na ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. odvolateľ dôvodil, že súd je povinný vyrovnať sa s argumentmi strán, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci, teda uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, pričom ak súd odmietne argument strany, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť alebo aspoň spochybníť. Iba samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, bez bližšieho odôvodnenia, prečo si to súd myslí, je neprípustným a svojvoľným spôsobom vyrovnania sa s argumentom. Vyslovil presvedčenie, že pokiaľ by sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj s predmetnými tvrdeniami a dôkazmi, bola by zrejماً skutková a právna neudržateľnosť záverov súdu prvej inštancie v otázke určenia výšky bezdôvodného obohatenia. Tým, že rozsudok v danej časti mechanicky vychádza len z posledného znaleckého posudku č. X/XXXX bez bližšieho odôvodnenia, rozhodnutie súdu prvej inštancie je v danej časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V súdnom spise je ale dostatok podkladov pre prijatie správnych záverov zo strany odvolacieho súdu. Len je potrebné po zopakovaní, príp. doplnení, dokazovania vykonané dôkazy inak vyhodnotiť a prijať logické, odôvodnené a presvedčivé závery. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., IV., V. zmeniť a uložiť žalovanému zaplatiť mu sumu XX.XXX,XX € spolu s príslušenstvom; žiadal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.2. Odvolanie žalovaného smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania v časti uplatneného nároku v sume XX.XXX,XX €, v ktorej súd konanie zastavil. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobou podanou dňa 17.12.2008 si žalobca uplatnil dva nároky. Jedným sa domáhal zaplataenia náhrady v sume XX.XXX,XX € s príslušenstvom z titulu užívania dvoch pozemkov označených ako parcely registra „C“ č. XXXX/X-orná pôda vo výmere XX m², č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvorja vo výmere XXX m² pod častami miestnej komunikácie Slovnaftská ulica v Bratislave (žalovaným), bez právneho dôvodu, za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby. Druhým sa domáhal zaplataenia náhrady v sume XX.XXX,XX € bez bližšieho určenia právneho titulu. Až na pojednávaní dňa 7.10.2014 žalobca uviedol, že sumu XX.XXX,XX € požaduje ako jednorazový

náhradu za vecné bremeno, trvalé obmedzenie vlastníckeho práva k obidvom pozemkom zastavaným touto miestnou komunikáciou. Nakoľko výška náhrady za užívanie predmetných pozemkov spolu o výmere XXX m² bola sporná, súd prvej inštancie nariadil na určenie výšky všeobecnej hodnoty nájmu znalecké dokazovanie. Súdom prvej inštancie ustanovená znalkyňa Ing. Zuzana Palčová určila všeobecnú hodnotu nájmu za obidva roky (od 17.12.2006 do 17.12.2008) spolu v sume X.XXX €. Z dôvodu nesúhlasu žalobcu s takouto výškou hodnoty nájmu súd prvej inštancie na návrh žalobcu ustanovil kontrolného znalca, ústav súdneho znactva, Slovenskú technickú univerzitu v Bratislave, ktorý všeobecnú hodnotu nájmu určil s rozdielom 4,21 % vyšším, v sume X.XXX,-- €, čo znalec odôvodnil logickým výsledkom rôzneho pohľadu znalcov a ich odlišných odborných názorov na dva hodnotiace koeficienty. V obidvoch posudkoch je stanovená približne rovnaká jednotková všeobecná hodnota pozemku, z ktorej sa určuje všeobecná hodnota nájmu a všeobecná hodnota vecného bremena. Všeobecná jednotková hodnota predmetných pozemkov bola v danom období u obidvoch znalcov takmer rovnaká, v sume cca XX,-- €/m², čo za obidva pozemky zodpovedá celkovej všeobecnej hodnote - cene (XX,-- € x XXX m²) cca XX.XXX,-- €. Žalobca sa však domáhal zaplata náhrady len za obmedzenie vlastníckeho práva až sumu XX.XXX,XX €. Po podaní žaloby Národná rada Slovenskej republiky schválila zákon č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom vysporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, podľa ktorého (žalovanému) vzniklo od 1.7.2009 zákonné vecné bremeno k parcele č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m² v katastrálnom území X., na ktorom v roku 1960 Slovnaft, n.p., vybudoval na základe stavebného povolenia č. XXX-XX/XXXX časť miestnej komunikácie - Slovnaftskú ulicu. Obsahom zákonného vecného bremena je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane príľahlej plochy, s právom uskutočniť stavbu a zmenu stavby, ktorú (žalovaný) ako obec nadobudol od štátu bez pozemku. Vlastníkovi pozemku, žalobcovi, zákon ukladá povinnosť trpieť výkon vlastníckeho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav. Táto miestna komunikácia prešla na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí z vlastníctva štátu do vlastníctva žalovaného, ktorý vznikol na základe zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave. Dňa 30.6.2016 vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na prípadnú finančnú náhradu z titulu vecného bremena, ktoré vzniklo od účinnosti zákona dňa 1.7.2009 a uplatnené žalobcom bolo až dňa 7.10.2014. V nadväznosti na citovaným zákonom stanovené vecné bremeno (bez vymedzenia, či do vykonania pozemkových úprav je zriadené za odplatu alebo bezodplatne), súd prvej inštancie uznesením zo dňa 1.7.2015 ustanovil ústav súdneho znactva Slovenskú technickú univerzitu v Bratislave, aby vyčíslil všeobecnú finančnú hodnotu za časovo neobmedzené vecné bremeno ako jednorazovú finančnú náhradu vo vzťahu k tomuto jednému pozemku (parcely č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m²) v katastrálnom území X.. Dodatkom č. 1 č. 16/2015 zo dňa 30.11.2015 k znaleckému posudku Slovenská technická univerzita v Bratislave určila všeobecnú hodnotu vecného bremena ku dňu spracovania tohto dodatku ako jednorazovú finančnú náhradu za časovo neobmedzené obmedzenie vlastníckeho práva parcely č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m² v sume XX,XX €/1 m²; za XXX m² v celkovej sume X.XXX,-- €. Vychádzal pritom zo všeobecnej hodnoty pozemku ku dňu vypracovania dodatku, ktorú stanovil na sumu XXX,XX €/m². Žalobca požadoval náhradu za časovo neobmedzené vecné bremeno v jednotkovej cene XXX,XX € za 1 m², za obidva pozemky vo výmere XXX m² v sume XX.XXX,XX €, čo je v hrubom nepomere k znalcom určenej jednorazovej náhrade za časovo neobmedzené vecné bremeno XX,XX € za 1 m², za obidva pozemky v sume X.XXX,-- € (pomer XX,XX:XX,XX). Po vypracovaní predmetného dodatku č. 1 žalobca podaním doručeným súdu dňa 22.1.2016 vzal späť svoju žalobu v časti týkajúcej sa zaplata sumy XX.XXX,XX €. Späťvzatie časti žaloby odôvodnil tým, že od 4.12.2015 už nie je vlastníkom týchto pozemkov, nakoľko dňa 23.11.2015 uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou obidva pozemky pod hrozbou vyvlastnenia previedol do vlastníctva NDS, a.s., pre účely stavby diaľnice, rýchlostnej cesty „R7 Bratislava-Ketelec-Bratislava Prievoz“. Sám (žalovaný) súhlasil so zastavením konania v tejto časti a zdôraznil, že nezavinil zastavenie konania a z tohto dôvodu žiadal náhradu trov konania. Súd pochybil, že výrokom rozsudku ním napadnutého priznal plnú náhradu trov konania žalobcovi a nie jemu tvrdiac, že žaloba bola dôvodná v časti týkajúcej sa zaplata sumy XX.XXX,XX € ako ekvivalent hodnoty nehnuteľností s odkazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., § 151n až 151p Občianskeho zákonníka. Žalobca zobral žalobu v uvedenej časti späť ale z dôvodu, že uzatvoril s NDS, a.s., ako kupujúcim dňa 23.11.2015 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli predmetné parcely. Hoci súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby, bol názoru, že svojím konaním nezavinil zastavenie konania; v tejto súvislosti poukázal na § 145, § 255, § 256 C.s.p. Aj podľa § 146 ods. 2 O.s.p. (§ 256 ods. 1 C.s.p.) ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, ktoré procesne zavinila strana, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Súd musí skúmať procesnú zodpovednosť pri rozhodovaní o trovách konania. Z procesného hľadiska je žalobcovým zavinením na zastavení konania jeho dispozitívny procesný úkon, späťvzatie žaloby, a preto je povinný nahradiť trovy konania žalovanému. Vnútorňá pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2010, sp.zn. 7 M Cdo 4/2010), preto ak žalobca vzal žalobu späť, je jeho späťvzatie žaloby procesným zavinením zastavenie konania. Len ak by späťvzatie žaloby bolo spôsobené zavinením žalovaného, napr. v tom, že po podaní žaloby plnil žalobcovi to, čo bolo predmetom žaloby, treba vyvodiť, že v tomto rozsahu žalovaný zaviniť zastavenie konania a žalobca mal vo veci úspech a má právo na náhradu trov konania, k čomu v danom prípade ale nedošlo. Pokiaľ teda zaviniť zastavenie konania žalovaný, platí, že žalobca mal vo veci plný úspech (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.3.2008, sp.zn. 3 M Cdo 1/2007). Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.10.2008, sp.zn. 5 M Cdo 12/2008). K právnym záverom, či žaloba bola podaná dôvodne, by v danom prípade bolo možné dôjsť až prejednaním veci a meritórnym rozhodnutím. Ak vezme žalobca v priebehu konania žalobu späť bez toho, aby žalovaný jeho nárok uspokojil, ide vždy na strane takéhoto žalobcu o procesné zavinenie a žalovanému patrí náhrada trov súdneho konania (uznesenie Krajského súdu v Ústí nad Labem zo dňa 15.7.2005, sp.zn. 35 Co 550/2005). V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené, treba dôvodiť, že v tomto nároku nemal žalobca úspech tým, že zaviniť zastavenie konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 19/2010). Zdôraznil, že v prejednávanej veci žalobca čiastočné späťvzatie žaloby v časti týkajúcej sa zaplata sumy XX.XXX,XX € (XXX,X €/m²) z titulu trvalého obmedzenia užívania pozemkov odôvodnil prevodom vlastníckeho práva týchto pozemkov na iný subjekt a nie z dôvodu procesného konania, zavinenia, žalovaným. Žalobca ani netvrdil, že žalobu v uvedenom rozsahu vzal späť v dôsledku procesného konania žalovaného. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie ani neskúmal procesnú zodpovednosť strán sporu na zastavení konania. Za preukázanie „nezavinenia žalobcu“ na zastavení konania považoval zjavne to, že aj keď o žalobe meritórne nerozhodol, vyhlásil, že požadovaná suma XX.XXX,XX € je ekvivalentom hodnoty nehnuteľností, a tým deklaroval žalobu za dôvodnú. Tento predčasný záver o výsledku sporu vyslovil súd prvej inštancie napriek ním vykonaného dôkazu, znaleckého posudku, ktorý túto jednorazovú finančnú náhradu za vecné bremeno vyčíslil len v sume X.XXX,-- € (pomer XX,XX:XX,XX) a náhradu trov konania priznal žalobcovi z celej žalovanej sumy XX.XXX,XX €. Súd prvej inštancie v hodnotení možného výsledku sporu uviedol len tie z vykonaných dôkazov, ktoré by potvrdili jeho názor o úspešnosti žalobcu v spore. Nevyhodnotil dôkazy, argumenty a obranu jeho (žalovaného), ktorými deklaroval zákonné vecné bremeno k pozemku pod miestnou komunikáciou vybudovanou štátnym podnikom okolo roku 1960, ktorú nadobudol od štátu bez pozemku na základe zákona o majetku obcí z roku 1991, na ponuku danú žalobcovi na odkúpenie druhého pozemku pod zastávku MHD za trhovú cenu porovnateľných susedných pozemkov, za ktorú už zaplatil vyvlastňovaciu náhradu, nevysporiadal sa ani s ním vznesenou námietkou premičania žalobcom uplatneného nároku, ani s jeho námietkami ohľadom nereálnosti výšky žalobcom požadovanej náhrady, ktorú mal zaplatiť z verejných zdrojov. Súd prvej inštancie v rozsudku zo žalobcom predložených dôkazov, zápisu predkupného práva NDS, a.s., na obidva pozemky, ponuky na odpredaj pozemkov do vlastníctva NDS, a.s. (v ktorej žalobca vymazal údaje o kúpnej cene), nedospel k logickým skutkovým záverom, že tieto pozemky už nemôže dohodou vysporiadať žalobca so žalovaným, ani k skutkovým záverom, že v dôsledku výkupu pozemkov pre účely výstavby rýchlostnej komunikácie dôjde aj k zrušeniu a fyzickému odstráneniu predmetného úseku miestnej komunikácie Slovnaftská ulica vo vlastníctve žalovaného, a tým k zániku jeho zodpovednosti za trvalé neoprávnené užívanie pozemkov, ktoré sú predmetom sporu. Na základe týchto skutočností sa stal uplatnený nárok žalobcu na poskytnutie jednorazovej finančnej náhrady za trvalé obmedzenie vlastníckeho práva k obidvom pozemkom zastavaným miestnou komunikáciou Slovnaftská ulica voči nemu nedôvodný. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutom rozsahu zmeniť tak, že právo na plnú náhradu trov konania prizná jemu (žalovanému); žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

3.1. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného vyslovil presvedčenie, že odvolaním žalovaného napadnutý výrok rozsudku je správny a zákonný po skutkovej i právnej stránke. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru postupoval v súlade s ustanoveniami právneho poriadku, v súlade s princípom práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; rovnako v

súlade s princípom spravodlivosti a najmä zmyslom a účelom procesného inštitútu náhrady trov konania podľa Civilného sporového poriadku. K rovnakému výkladu a právnomu posúdeniu, k akému dospel súd prvej inštancie, dospeli vo svojej rozhodovacej praxi aj najvyššie súdne authority: Ústavný súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Českej republiky. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že zastavenie konania zaviniel sám (žalobca). Zmyslom a účelom náhrady trov konania v súdnom konaní je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré v súvislosti s konaním musela zaplatiť, pričom by ich zaplatiť nemusela, ak by nedošlo ku konaniu pred súdom, resp. ak by konanie nebolo nutné viesť; o takýto prípad však v tejto veci ide. Podaná žaloba bola len nevyhnutnou reakciou na dlhodobý protiprávny stav (zabratie pozemkov žalobcu proti jeho vôli - ich zastavanie cestou, resp. rozšírením zástavky MHD), ktorý žalovaný nemal záujem riešiť pred podaním žaloby ani v priebehu 8-ročného konania pred súdom prvej inštancie - nikdy ani len neponúkol zaplataenie náhrady za všetky zastavané pozemky, nenavrhol zámenu za iné pozemky, nedal podnet na pozemkové úpravy, neposkytol žiadne čiastkové plnenie a navyše stavbu cestnej svetelnej križovatky ponechal od roku 2005 (sám žalovaný zároveň ako stavebný úrad) v „dočasnom“ režime predčasného užívania. Všetky tieto skutočnosti pritom súd prvej inštancie v konaní skúmal a výslovne sa k nim vyjadril aj v odôvodnení rozsudku. Jeho vlastnícke právo k dotknutým pozemkom bolo v konaní nesporné a ani žalovaný ho nijako nespochybňoval. V konaní spochybňoval nie podstatu (právny základ), ale len výšku žalobou uplatneného nároku (v konaní zisťovanú i znaleckými posudkami).

V konaní ako takom však bolo primárne vôbec usporiadanie pomerov, ktoré nastali bezdôvodným (bez právneho titulu) zásahom do práv vlastníka, pričom tento nárok žalobcu bol v plnej miere dôvodný. To nakoniec potvrdzuje žalovaný aj tým, že odvolaním nenapáda výroky č. III. až V. rozsudku, keďže súhlasí s výškou sumy, ktorú má zaplatiť za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu. Napokon ak by jeho nárok nebol dôvodný, ani NDS, a.s., by od neho nevykúpila všetky pozemky, ktoré boli predmetom konania. Ak sa niekto dôvodne bráni „neprávou“, nemôže hradíť trovy konania (a už vôbec nie narušiteľovi, ktorý by bol takto „odmenený“ za svoje protiprávne správanie). K výkladu ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p. žalobca odkázal na Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., nakl. C. H. Beck, 2016), na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8.2.2017, č.k. I. ÚS 629/2016-24 (hoci v danej veci išlo o skutkovo odlišnú situáciu, a to odporovateľnosť právnych úkonov). Podstatou nálezu však bolo, že princíp procesného výsledku nemožno chápať výlučne formalisticky a vyvodzovať závery len z toho, že strana nakoniec dosiahla uspokojenie svojej pohľadávky. Vždy je nutné skúmať aj existenciu hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Ústavný súd Slovenskej republiky tiež konštatoval, že z § 146 ods. 2 O.s.p. vyplývalo, že pokiaľ bola pre správanie žalovaného vzatá žaloba späť a tá bola podaná dôvodne, je povinný nahradiť trovy konania žalovaný. Z uvedeného pravidla vyplývajú 3 predpoklady priznania náhrady trov konania žalobcovi: a/ späťvzatie žaloby žalobcom, b/ správanie žalovaného a c/ dôvodnosť žaloby. K obdobným záverom o neprípustnosti formalizmu a nevyhnutnosti skúmania aj iných okolností významných pre rozhodnutie dospel aj Ústavný súd Českej republiky, keď vo svojich náleзоch konštatoval, že princíp procesného výsledku sa nedá chápať formálne, nakoľko nielen petit, ale aj žalobné tvrdenie, teda dôvody žaloby, vyjadrujú, prečo sa žalobca žalovaného plnenia domáha (nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 8.3.2011, sp.zn. I. ÚS 2899/10, zo dňa 17.1.2017, sp.zn. III. ÚS 2741/16). Súd prvej inštancie procesnú zodpovednosť na zastavení konania skúmal a práve na tom základe ju ustálil tak, že procesné zavinenie nemožno pričítať jemu ako žalobcovi, nakoľko nevzal späť žalobu bez uvedenia dôvodu. Išlo o žalobu reagujúcu na dlhotrvajúci protiprávny stav namietaný vlastníkom (nezákonné zásahy do vlastníckeho práva v roku 1960 a 2005). Aby bolo možné v prípade späťvzatia žaloby bez ďalšieho rozhodnúť o náhrade trov konania v prospech žalovaného, musela by byť žaloba vzatá späť bezdôvodne, v predmetnej právnej veci ale tomu tak nie je. V späťvzatí žaloby podrobne uvádza dôvody späťvzatia žaloby. Je ním uzatvorenie kúpnej zmluvy s investorom bratislavského „nultého obchvatu“ - Národnou diaľničnou spoločnosťou, a.s., keďže na základe právoplatného územného rozhodnutia vydaného Okresným úradom Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BA-S zo dňa 23.10.2014 získal štát v zmysle § 7a ods. 1 zákona č. 669/2007 Z.z. predkupné právo na jeho nehnuteľnosti vedené v LV č. XXXX. Navyše sám žalovaný ako orgán územného plánovania musel mať o príprave nultého obchvatu vedomosť nepochybne skôr ako on. NDS, a.s., mu v liste zo dňa 2.7.2015 výslovne uvádza, že pokiaľ na odkúpenie pozemkov neprivolí, bude nútená pristúpiť k vyvlastňovaciemu konaniu podľa § 108 zákona č. 50/1976 Zb. stavebného zákona. Zdôraznil, že do tejto situácie ho uviedol v najväčšej miere sám žalovaný tým, že za celý čas súdneho konania od roku 2008 neusporiadal právne vzťahy s ním. Súd prvej inštancie prihliadol na všetky okolnosti prípadu týkajúce sa späťvzatia žaloby a rozhodol v súlade so zmyslom a účelom Civilného sporového poriadku. Správne zhodnotil pojem „procesné zavinenie“, zohľadnil špecifiká tohto konkrétneho prípadu a v spojení s uplatnením základných princípov Civilného sporového poriadku

rozhodol ústavne konformným spôsobom o priznaní náhrady trov konania v tejto časti. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdiť; trval na svojom odvolaní zo dňa 13.3.2017 proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III., IV., V.

3.2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakoval, že z obsahu celého odvolania vyplýva, že žalobca sa domáha priznania náhrady za užívanie pozemku zastavaného miestnou komunikáciou, ktorú určil žalobcom zabezpečený znalec. V odvolaní tvrdí, že tento ním predložený listinný dôkaz má rovnakú právnu silu ako znalecký posudok vypracovaný súdom prvej inštancie ustanovený znalecký ústav. Vytýka súdu prvej inštancie, že tento posudok nepovažoval za rovnocenný dôkaz. S týmto právne nepodloženým názorom žalobcu nesúhlasí. Takýto posudok mal podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 iba povahu listinného dôkazu. Nesplňa však ani kritériá súkromného znaleckého posudku podľa § 209 C.s.p. účinného od 1.7.2016, preto nemôže byť posudzovaný ako znalecký posudok vypracovaný súdom prvej inštancie ustanoveným znalcom. Súd prvej inštancie na návrh žalobcu a na určenie výšky nájmu ustanovil znalkyňu Ing. Zuzanu Palčovú, ktorá vypracovala znalecký posudok č. XX/XXXX, podala vyjadrenie č. 1

k pripomienkam žalobcu a žalovaného

k tomuto znaleckému posudku. Žalobca mal výhrady voči tomuto znaleckému posudku, žiadal vykonať ďalší dôkaz vypracovaním kontrolného znaleckého posudku. Tomuto návrhu žalobcu súd prvej inštancie vyhovel a uznesením nariadil vypracovanie kontrolného znaleckého posudku ústavu súdneho znactva Slovenskej technickej univerzity v Bratislave. Ústav vypracoval kontrolný znalecký posudok č. X/XXXX, v ktorom metódou polohovej diferenciácie určil celkovú výšku nájmu pozemku vo výmere XXX m² za obdobie dvoch rokov od 17. 12.2006 do 17. 12.2008 len v sume o XXX,- € (X,XX € za 1 m² ročne) vyššej ako určila znalkyňa Ing. Zuzana Palčová v znaleckom posudku č. XX/XXXX. Zo záverov kontrolného znaleckého posudku vyplýva, že znalkyňa Ing. Zuzana Palčová určila v kontrolovanom znaleckom posudku č. XX/XXXX koeficient všeobecnej situácie, obchodnej a priemyselnej polohy, technickej infraštruktúry a povyšujúcich faktorov objektívne s riadnym zohľadnením miestnych pomerov (t.j. nie účelovo a nestranne). Nepatrné odchýlky v hodnotách predmetných koeficientov sú podľa záverov kontrolného znaleckého posudku logickým výsledkom rôzneho pohľadu znalcov na problematiku. Obidvaja súdom prvej inštancie ustanovení znalci zhodne konštatovali, že pre uplatnenie porovnávacej metódy na určenie všeobecnej hodnoty pozemku nebol k dispozícii dostatočný počet identifikovateľných a hodnoverných podkladov za posudzované obdobie, preto použili metódu polohovej diferenciácie. Žalobca sa nestotožnil ani s kontrolným znaleckým posudkom a závermi obidvoch znalcov. V odvolaní sa nedôvodne snaží uvedením niektorých príkladov preukázať, že žalovaný aj realitné kancelárie prenajímajú pozemky na podnikateľské účely, síce v iných lokalitách, v iných mestských častiach, v inom čase, na iné účely ako je prejednávaný pozemok, ale za vyššie ceny, preto sa domáha, aby bola cena nájmu jeho pozemku za rok 2007 a 2008 určená porovnávacou metódou na podklade týchto pre tento pozemok neporovnateľných ukazovateľov (iné obdobie, iné lokality, s iným účelom užívania, iný spôsob využitia pozemku). S poukazom na § 4b a § 6 cestného zákona stavba miestnej komunikácie nie je stavbou postavenou na účely podnikania, neužíva ju za účelom dosiahnutia zisku, ale slúži miestnej doprave, je určená na bezplatné všeobecné užívanie obvyklým spôsobom, každému. Preto aj cena nájmu pozemku pod takouto stavbou budovanou vo verejnom záujme nemôže byť totožná so všeobecnou hodnotou, cenou nájmu pozemku, za ktorú podnikatelia, ktorých citoval žalobca v odvolaní, prenajímajú resp. získavajú do vlastníctva pre účely stavieb budovaných na podnikateľské účely. Súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť objasneniu veci, vykonal dokazovanie spôsobom, ktorý navrhoval žalobca. Nesúhlas žalobcu s výsledkom rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom úplne nevyhovel jeho žalobe, nemožno považovať za nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov. Tak ako v priebehu súdneho konania, aj v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie sa žalobca snažil opakovaným uvádzaním nepravdivých tvrdení, až invektív na neho, ovplyvniť rozhodovanie súdu prvej inštancie za účelom priznania neprimeranej náhrady za užívanie pozemku nachádzajúceho sa pod časťou miestnej komunikácie. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že predmetnú časť pozemku vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu v roku 1960 zastavala štátna organizácia Slovnaft n. p. stavbou pozemnej komunikácie. On (žalovaný) vznikol na základe zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave, predmetnú pozemnú komunikáciu ako miestnu komunikáciu (tak ako všetky ostatné miestne komunikácie na území Bratislavy) nadobudol prechodom z vlastníctva štátu v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Túto pozemnú komunikáciu, ako aj prevažnú časť ostatných miestnych komunikácií na území Bratislavy, nadobudol bez technickej a právnej dokumentácie a bez vlastníckeho práva k pozemkom zastavaným touto inžinierskou stavbou. Štát, súc si zjavne vedomý toho, že na obce presunul túto ťarchu, v roku 2009 čiastočne riešil túto situáciu prijatím zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých

opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, ktorým zriadil k týmto pozemkom zákonné právo vecného bremena v prospech vlastníkov stavby, neriešil otázku odplaty za vecné bremeno. V rámci pozemkových úprav mali byť za tieto pozemky pridelené iné pozemky; doteraz neboli v tomto katastrálnom území vykonané pozemkové úpravy. Ďalším právnym krokom štátu zameraným na riešenie tejto situácie bola novela zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý umožnil (§ 24e) pozemky pod miestnymi komunikáciami, ktoré neboli majetkovoprávne vysporiadané, dodatočne vyvlastniť na základe žiadosti vlastníka komunikácie podanej najneskôr do 31.12.2020. K podaniu žiadosti o vyvlastnenie pozemkov je okrem zabezpečenia finančných prostriedkov na vyplatenie vyvlastňovacích náhrad však potrebné predložiť technickú dokumentáciu (geometrické plány so zameraním miestnej komunikácie), ktorú mu štát pri odovzdaní miestnych komunikácií neodovzdal. Následnou novelou cestného zákona preto štát (§ 24d ods. 2) určil, že Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky od 1.1.2017 zabezpečuje centrálnu evidenciu aj miestnych komunikácií, ktorej súčasťou bude aj zameranie týchto stavieb. Je všeobecne známa skutočnosť, že nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie úloh, ktoré pre neho vyplývajú zo zákona o obecnom zriadení a zákona o hlavnom meste, preto nemá finančné prostriedky potrebné na rozsiahle majetkovoprávne usporiadanie pozemkov pod stavbami, ktoré štát odovzdal žalovanému ako „danajský dar“ bez pozemkov. Uvedené skutočnosti a právne predpisy jednoznačne preukazujú, že daný stav nezavinil. V stavebnom a kolaudačnom konaní ho zastupovala spoločnosť Generálny investor Bratislavy, požiadala o vyvlastnenie pozemkov potrebných pre túto stavbu príslušný stavebný úrad. Ako vyplýva z vyvlastňovacieho rozhodnutia, neznámych vlastníkov, vrátane žalobcu, zastupoval v konaní Slovenský pozemkový fond. V súlade s vyvlastňovacím rozhodnutím zaplatil vyvlastňovaciu náhradu určenú znaleckým posudkom na účet Slovenského pozemkového fondu. Preto tvrdenie žalobcu o tom, že nezaplatil za tento pozemok žiadnu náhradu a pozemok bez platenia náhrady užíva od roku 2005, je tendenčné. Stavebné povolenie na stavbu „Cestná svetelná signalizácia Komárňanská-Slovnaftská ul.“ zo dňa 29.10.2004 bolo vydané v súlade s § 58 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a žalovaný ako stavebník stavbu uskutočňoval na základe právoplatného stavebného povolenia. V čase právoplatnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave o pozmenení a zrušení časti vyvlastňovacieho rozhodnutia týkajúceho sa pozemku žalobcu bol tento objekt stavby už dokončený a stavebník požiadaval o jeho kolaudáciu. Stavebný úrad dňa 6.7.2005 oznámil začatie kolaudačného konania, zn. A/XXXX/XXX-OBT, aj žalobcovi ako účastníkovi konania a rozhodnutím zo dňa 2.8.2005, doručeným aj žalobcovi, povolil predčasné užívanie stavby do majetkovoprávneho vysporiadania pozemku, s ktorým žalobca súhlasil. Tieto skutkové a právne skutočnosti potvrdila aj Krajská prokuratúra Bratislava listom zn. Kd 2051/05-20 zo dňa 4.7.2005, ktorým zamietla návrh žalobcu na podanie protestu proti postupu žalovaného ako špeciálneho stavebného úradu. Aj ako špeciálny stavebný úrad pre miestne komunikácie I. a II. triedy rešpektoval upozornenie prokurátora a povolil predčasné užívanie stavby, napriek tomu, že podľa stavebného zákona pri kolaudácii stavby stavebný úrad neskúma vlastnícke vzťahy k pozemkom. Prípadne zmeny vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v priebehu realizácie stavby nie sú podľa stavebného zákona dôvodom pre nevydanie kolaudačného rozhodnutia stavby (§ 81b stavebného zákona). V intenciách týchto záverov sa pokúsil rozšírením miestnej komunikácie dotknutý pozemok majetkovoprávne vysporiadať a ponúkol žalobcovi výkup za znalcom určenú cenu. Žalobca nesúhlasil s výkupom a domáhal sa zámeny tohto pozemku vo výmere XX m² spolu s pozemkom pod miestnou komunikáciou zabranou v roku 1960, spolu vo výmere XXX m², za ním vybraný stavebný pozemok určený na bytovú výstavbu, ktorý nezodpovedal charakteru určenému účelu užívania a všeobecnej hodnote zamieňaných pozemkov, s čím nesúhlasil. Zdôraznil ustanovenie § 120 stavebného zákona, § 3a, § 16 cestného zákona, § 5 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorých v rámci preneseného výkonu štátnej správy je obec (žalovaný) špeciálnym stavebným úradom pre miestne komunikácie tak, ako všetky ostatné obce na území Slovenskej republiky, nakoľko im túto kompetenciu zveril štát zákonom. Nekonal teda nezákonne, svojvoľne. V závere vyjadrenia žalovaný zdôraznil, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle znalecké dokazovanie na preukázanie výšky náhrady za užívanie pozemku zastavaného stavbou miestnej komunikácie, rozhodnutie súdu prvej inštancie je jasné, zrozumiteľné a jeho odôvodnenie je pre strany sporu presvedčivé. Neuspokojenie nedôvodných, nepreukázaných a nezákonných požiadaviek strany sporu nemožno považovať za vadu rozhodnutia súdu. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., IV. a V. ako vecne správny potvrdiť.

4.1. Vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že žalovaný uvádza nepravdy, ktoré navyše nie sú podložené žiadnymi dôkazmi. Mnohé zo skutočností uvedených v predmetnom vyjadrení

žalovaného tento v doterajšom konaní ani len netvrdil, ale vo svojom vyjadrení k odvolaniu ich nevedno prečo považuje za „preukázané“. K tvrdeniu žalovaného, že znalecký posudok ním predložený (znalecký posudok č. 56/2008 zo dňa 2.10.2008 od Ing. Juraja Ivanča) nemôže mať rovnakú právnu silu ako posudok od súdom prvej inštancie ustanoveného znalca, zdôraznil, že dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy a že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (§ 191 C.s.p.); touto zásadou sa občianske súdne konanie riadilo aj v minulosti (napr. § 132 O.s.p., judikát R 4/1969). Znalecký posudok Ing. Juraja Ivanča má prednosť v tom, že bol vyhotovený v čase začatia súdneho sporu a má presné informácie o hodnotách pozemkov v danom čase. Oba ďalšie znalecké posudky Ing. Palčovej z roku 2012, STU z roku 2014 boli vyhotovené až následne, niekoľko rokov po začatí súdneho sporu. Oba znalecké posudky sa „sťažovali“ na to, že nebolo možné presne určiť hodnotu sporného pozemku, okrem iného aj z toho dôvodu, že nemali dostatok podkladov z rokov 2008 - 2009 na presné určenie všeobecnej hodnoty pozemku a nájomného v tom čase. Naproti tomu znalecký posudok Ing. Juraja Ivanča mal vzhľadom na čas jeho vyhotovenia najlepšiu možnosť reálne a objektívne zhodnotiť ceny nehnuteľností v relevantnom období - prílohami tohto posudku boli konkrétne ponuky realitných kancelárií z daného obdobia. Vyslovil presvedčenie, že znalecký posudok Ing. Juraja Ivanča je jediný objektívny posudok v tomto konaní. Zdôraznil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnil nie špekulatívne, ale v spojitosti s primárnou požiadavkou na trvalé usporiadanie pomerov k neoprávnenej stavbe a len za dva roky späť (a nie napr. za desať rokov ako pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení, hoci ťažko niekto postaví cestu na cudzom pozemku neúmyselne). Žalovaný a jeho právny predchodca pritom užívali pozemok žalobcu spolu 57 rokov. Sám žalovaný uviedol, že vznikol na základe zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v spojitosti so zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave. V rámci tohto zákona obec (Bratislava) podľa § 4 ods. 3 písm. f/ v rámci svojich samosprávnych funkcií o.i. zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií, verejných priestranstiev, obecného cintorína, kultúrnych, športových a ďalších obecných zariadení, kultúrnych pamiatok. Na plnenie týchto funkcií má každá obec pridelené aj nemalé finančné prostriedky z rôznych zdrojov. Podľa § 7 zákona č. 369/1990 Zb. obec financuje svoje potreby predovšetkým z vlastných zdrojov, z dotácií zo štátneho rozpočtu, a z ďalších zdrojov. Príjmami obce podľa § 5 zákona č. 583/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy sú napr. výnosy miestnych daní a poplatkov, nedaňové príjmy z vlastníctva a prevodu vlastníctva majetku obce a z činnosti obce a jej rozpočtových organizácií, úroky, dary, výnosy dobrovoľných zbierok, sankcie za disciplínu, podiely na daniach v správe štátu, dotácie zo štátneho rozpočtu na úhradu nákladov preneseného výkonu štátnej správy, dotácie zo štátnych fondov, ďalšie dotácie zo štátneho rozpočtu, účelové dotácie z rozpočtu vyšších územných celkov, prostriedky z Európskej únie poskytnuté na konkrétny účel. Tým poukazuje na to, že žalovaný si pri výstavbe ciest iba plní svoje zákonom stanovené povinnosti, na ktoré má finančné prostriedky zo svojich vlastných zdrojov, ako aj zo zdrojov štátneho rozpočtu; v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 2.12.2009, sp.zn. 28 Cdo 1127/2009. Nie je preto možné opomenúť, že žalovaný ako verejnoprávny subjekt v prípade súkromnoprávných vzťahov (nájomný vzťah, bezdôvodné obohatenie) vystupuje ako právnická osoba a jedným z imanentných princípov občianskoprávných vzťahov je rovnosť subjektov. Žalovaný sám uviedol, že podľa novelou doplneného ustanovenia § 24e zákona č. 135/1961 Zb. (zákonom č. 238/2013 účinným od 1.12.2013) bolo vlastníčkovi cestnej komunikácie umožnené podať žiadosť o dodatočné vyvlastnenie pozemkov pod komunikáciou. Túto možnosť dodatočného vyvlastnenia však žalovaný od 1.12.2013 počas záverečných troch rokov konania pred súdom prvej inštancie nijako nevyužil. Hoci žalovaný ako právny subjekt neexistoval v čase prvého zásahu do vlastníckych práv jeho otca v roku 1960, ale žalovaný v postavení právneho nástupcu, od svojho vzniku v roku 1990, nielenže protiprávny stav nenapravil, ale naopak ešte k nemu pridal ďalšie neprávosti [v septembri 2004 nadobudlo právoplatnosť vyvlastňovacie rozhodnutie na jeho mŕtveho otca, na liste vlastníctva bol on (žalobca) zapísaný už od mája 2004 (najprv ako podielový spoluvlastník daných pozemkov a potom ako ich výlučný vlastník) a pred ním bol priamo na LV vedený jeho otec (s uvedením adresy, t.j. nejednalo sa o neznámeho vlastníka)]. Námitka žalovaného, že v stavebnom a kolaudačnom konaní ho zastupoval Generálny investor Bratislavy (GIB), je absolútne irelevantná, nakoľko GIB je priamo organizáciou žalovaného (mestská investorská a inžinierska organizácia). Žalovaný mal vedieť, že vyvlastňovacie rozhodnutie (na mŕtvu osobu) je ničotný právny akt, ktorý je nulitný od počiatku a hľadá sa na neho akoby nikdy neexistoval. Žalovaný si predčasné užívanie povolil do konečného majetkovoprávneho usporiadania pomerov s vlastníkom, k čomu do dnešného dňa nedošlo a stavba tak nie je skolaudovaná (napriek jej plnohodnotnému užívaniu) po dobu 12 rokov. Tvrdenie žalovaného, že vyvlastňovaciu náhradu zaplatil na účet Slovenského pozemkového fondu (SPF), považuje za úplnú novotu (že náhrada bola vôbec vyplatená žalovaný spomenul teraz prvýkrát) a jednak je toto tvrdenie

nepreukázané. Žalovaný nepravdivo uviedol, že (žalobca) súhlasil s predčasným užívaním stavby do majetkovoprávneho usporiadania pozemku. Z výroku a aj z odôvodnenia rozhodnutia o povolení predčasného užívania stavby zo dňa 2.8.2005 je úplne zrejmý jeho nesúhlas. V ďalších podrobnostiach žalobca odkázal na svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie. Má za to, že priznanie žalobou uplatneného bezdôvodného obohatenia v sume XX,XX €/m2/rok, ktoré je nižšie ako žalovaným bežne uplatňovaná minimálna cena XX,-- €/m2/rok, je to najmenšie, čo možno urobiť pre vyváženú neprávostí spáchaných proti nemu. Trval na svojom odvolacom návrhu.

4.2. Žalovaný sa už nevyjadril.

5.1. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.; C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.; O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku IV., ktorým súd žalobu zamietol, a výroku V., ktorým súd priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdiť; vo výroku II., ktorým súd v časti, v ktorej konanie zastavil, priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania, je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmeniť tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,-- € spolu s 10 % úrokom z omeškania ročne zo sumy X.XXX,-- € od 2.3.2009 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, je potrebné podľa § 386 písm. b/ C.s.p. v spojení s § 359 C.s.p. odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Odvolaním strán sporu nebol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd konanie v časti týkajúcej sa zaplataenia sumy XX.XXX,XX € zastavil, a teda odvolací súd nepreskúmal rozsudok v tejto časti; nadobudol právoplatnosť.

5.2. V rozsahu potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie (výroky IV., V.) sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozsudku a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie vecnej a právnej správnosti napadnutého rozsudku ale odvolací súd považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

6. Predmetom konania po pripustení zmeny žalobného petitu na pojednávaní dňa 27.4.2010 bol ustálený nárok žalobcu na zaplataenie sumy X.XXX,XX € ročne z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 17.12.2006 do 17.12.2008 (spolu v sume XX.XXX,XX €), spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 2.3.2009 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca ďalej žiadal, aby mu žalovaný zaplatil sumu XX.XXX,XX € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozsudkom konanie v časti týkajúcej sa zaplataenia sumy XX.XXX,XX € zastavil (výrokom I.) a v tejto časti priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania (výrokom II.). Ďalej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,-- € spolu s 10 % úrokom z omeškania ročne od 2.3.2009 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrokom III.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrokom IV.) a v tejto časti priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy (výrokom V.).

7. Žalobca vo svojom odvolaní (proti výroku III., IV. a V. rozsudku súdu prvej inštancie) namietal súdom priznanú výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú súd určil vychádzajúc výlučne zo znaleckého posudku č. X/XXXX vypracovaný znaleckým ústavom Slovenskou technickou univerzitou v Bratislave, nezohľadniac, podľa názoru žalobcu, iné listinné dôkazy, ktoré v konaní predložil. Žalobca mal za to, že v zmysle základných princípov Civilného sporového poriadku podľa výslovného znenia čl. 15 ods. 2 žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, t.j. znalecký posudok č. X/XXXX od STU v Bratislave nemá vyššiu váhu ani dôkaznú silu ako iné dôkazy založené v spise.

8. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

9. Bezdôvodné obohatenie je v Občianskom zákonníku konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) tomu, na úkor koho ho získal (§ 456 Občianskeho zákonníka). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 124/2002). Súdna prax v prípadoch užívania nehnuteľností bez právneho dôvodu inou osobou vychádza pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia z výšky nájomného zodpovedajúceho nájomnému dojednanému v nájomnej zmluve obvyklej v danom mieste a čase obdobnej nehnuteľnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 192/2004).

10.1. Podľa § 127 ods. 1 O.s.p. platný a účinný v čase ustanovenia za znalca znalecký ústav (tomu zodpovedá § 207 ods. 1 C.s.p.) ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca. Súd znalca vyslúchne, znalcovi môže tiež uložiť, aby posudok vypracoval písomne. Ak je ustanovených niekoľko znalcov, môžu podať spoločný posudok. Namiesto výsluchu znalca môže sa súd v odôvodnených prípadoch uspokojiť s písomným posudkom znalca.

10.2. Podľa § 127 ods. 2 O.s.p. platný a účinný v čase ustanovenia za znalca znalecký ústav (tomu zodpovedá § 207 ods. 3 C.s.p.) znalecký posudok možno dať preskúmať aj inému znalcovi, vedeckému ústavu alebo inej inštancii.

11. Z obsahu spisu v prejednávanej veci zostalo nepochybné, že na určenie výšky bezdôvodného obohatenia boli v konaní pred súdom prvej inštancie predložené nasledovné znalecké posudky. Prvý znalecký posudok vypracovaný Ing. Jurajom Ivančom (č. l. 60 spisu) predložil žalobca. V poradí druhý znalecký posudok (č. l. 79 spisu) bol vypracovaný Ing. Petrom Kujanom a jeho zadávateľom bol Generálny investor Bratislavy. Uznesením zo dňa 23.9.2011, č.k. 16 C 291/2008-173, súd prvej inštancie ustanovil na určenie všeobecnej hodnoty pozemkov vo vlastníctve žalobcu a na určenie všeobecnej hodnoty nájmu znalkyňu Ing. arch. Alicu Tichú. Uznesením zo dňa 16.12.2011, sp.zn. 16 C 291/2008, súd prvej inštancie zrušil predchádzajúce uznesenie, ktorým bola za znalkyňu ustanovená Ing. arch. Alica Tichá a za znalca v danej veci ustanovil Ing. Vladimíra Nováka, ktorý podaním zo dňa 23.12.2011 odmietol vykonanie predmetného úkonu z dôvodu aktuálnych pracovných pomerov (č.l. 186 spisu). Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 13.2.2012, č.k. 16 C 291/2008-190, zrušil predchádzajúce uznesenie, ktorým ustanovil za znalca Ing. Vladimíra Nováka a v predmetnej veci ustanovil za znalkyňu Ing. Zuzanu Paľčovú, ktorá doručila znalecký posudok súdu prvej inštancie dňa 10.5.2012 a bola k nemu aj osobne vypočutá na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 15.11.2012. Vzhľadom na námietky žalobcu k predmetnému znaleckému posudku a jeho návrh na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 12.9.2013, č.k. 16 C 291/2008-331, ustanovil znalecký ústav Stavebnú fakultu Slovenskej technickej univerzity v Bratislave na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Znalecký ústav doručil súdu prvej inštancie znalecký posudok dňa 20.3.2014 pod č. X/XXXX.

12. V danom prípade rozhodnutie súdu nepochybné závisí od posúdenia skutočností (t.j. výška bezdôvodného obohatenia spočívajúca vo výške nájmu za uvedené pozemky), na ktoré sú potrebné odborné znalosti, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci ustanovil znalca a následne vzhľadom na námietky žalobcu proti podanému znaleckému posudku ustanovil znalecký ústav na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Odvolací súd uvádza, že súd môže nariadiť znalecké dokazovanie znaleckým ústavom. Tento postup je prípustný len v obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich si osobitné vedecké posúdenie, alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Znalecký ústav je špecializované vedecké a odborné pracovisko, ktoré plní funkciu rezortného a metodického centra v oblasti znaleckej činnosti zapísanej v zozname znalcov. Znalecký ústav teda vykonáva znaleckú činnosť najmä vo zvlášť obťažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie.

13.1. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov preukazujúcich výšku bezdôvodného obohatenia žalobca namietal, že súd prvej inštancie vychádzal len zo znaleckého posudku znaleckého ústavu nezohľadniac iné listinné dôkazy a v zmysle čl. 15 ods. 2 C.s.p. žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. V súvislosti s týmto odvolací súd uvádza nasledovné. Súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný

dôkaz. Faktické (nie právne) obmedzenie spočíva v tom, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Podstata hodnotenia znaleckého posudku spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným vo veci vykonaným dôkazom a napokon vychádza aj zo zásad správneho formálno-logického uvažovania. Princíp voľného hodnotenia dôkazov je jedným z výdobytkov celkovej modernizácie a demokratizácie civilného procesu. Jeho tradičným opakom je princíp tzv. legálnej dôkaznej teórie. Rozdiel medzi nimi spočíva v podstate v miere ingerencie súdu do procesu prisudzovania dôkaznej váhy jednotlivým vykonaným dôkazom. Kým v koncepte voľného hodnotenia dôkazov je tento proces (t.j. prisudzovanie určitej váhy jednotlivým dôkazom) kompetenčne zverený sudcovi, pri legálnej dôkaznej teórii tieto kritéria obligátorne stanovuje zákonodarca. Slovenský civilný proces je založený na sociálnej koncepcii civilného procesu. Dominantným v tomto ponímaní civilného procesu je tzv. koncept silného sudcu. V koncepte silného sudcu je pojmovo vylúčené, aby zákonodarca súdu (sudcovi) poskytoval akékoľvek návody na hodnotenie zákonnej sily jednotlivých dôkazov. S týmto súvisí aj materiálne vedenie sporu, ktorého podstatou je, že súd starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Súd preto hodnotí všetky vykonané dôkazy, ako aj skutkové prednesy strán, či iné procesné úkony, podľa svojej voľnej úvahy, ktoré limity sú jedine ústavnoprávne. Práve z tohto dôvodu zákonodarca v čl. 15 ods. 2 C.s.p. normuje, že žiaden vykonaný dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Zákonnú silu (tzv. váhu) pripisuje jednotlivým dôkazom sudca, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie princípu voľného hodnotenia dôkazov vykonaných v konaní o nároku žalobcu vo veci samej.

13.2. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvej inštancie nastala taká procesná vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnúť (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. V ňom dal súd prvej inštancie jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na argument týkajúci sa zamietnutia žaloby v presne vymedzenom rozsahu a určenia výšky rozsahu žalovanému priznaného práva na náhradu trov konania. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. XXXXX/XX), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

13.3. Samotné námietky žalobcu v podstate kopírujú jeho procesný útok použitý v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ktorý ju vo svojom rozsudku vecne správne vyhodnotil, poukázal na rozhodujúce skutočnosti, ktoré útok žalobcu vyvracajú a urobil adekvátne skutkové závery ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia. Potvrdenia realitných kancelárií, nájomné zmluvy žalovaného ako prenajímateľa preukazujúce výšku nájomného, na ktoré sa žalobca vo svojom odvolaní odvoláva, nemôžu popri znaleckému posudku vypracovanému znaleckým ústavom ako špecializovaným vedeckým a odborným pracoviskom, ktoré plní funkciu rezortného a metodického centra v oblasti znaleckej činnosti, obstať. Nie je erudovanejšie posúdenie výšky nájomného, t.j. výšky bezdôvodného obohatenia predmetných pozemkov, ako posúdenie znaleckým ústavom. Okrem toho je potrebné si uvedomiť, že daná situácia (určenie hodnoty „nájmu“ pozemku, zabratého pod pozemnú komunikáciu) nepatrí medzi činnosti, ktorým sa realitné kancelárie venujú, pretože sprostredkovanie tohto druhu vzťahov u nich ani neprichádza do úvahy.

14. V nadväznosti na všetko vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol, a výroku V., ktorým žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v pomere 22 % z uplatnenej sumy, podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

15. Odvolanie žalobcu smeruje aj proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III., v ktorom rozsahu ale bol úspešný. V zmysle ustanovenia § 359 C.s.p. odvolanie môže podať (len) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. S poukazom na citované zákonné ustanovenie odvolací súd uzatvára, že v danom prípade ide o odvolanie proti výroku, ktorým bolo rozhodnuté v prospech žalobcu a nie v jeho neprospech, keď súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,-- € spolu s 10 % úrokom z omeškania ročne od 2.3.2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd podľa ustanovenia § 386 písm. b/ C.s.p., už bez ďalšieho, odvolanie žalobcu v tejto časti odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

16. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým v časti, v ktorej súd konanie zastavil (v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX €) rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď mal za to, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že počas celého súdneho konania nedošlo k finančnému vyporiadaniu medzi stranami sporu k parcelám č. XXXX/X a č. XXXXX/X. Žalovaný neinicioval do rozhodnutia súdu prvej inštancie usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou, neposkytol žalobcovi žiadne finančné plnenie ani neinicioval konanie o usporiadanie vlastníckych práv v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu. Až dňa 23.11.2015 došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a Národnou diaľničnou spoločnosťou a.s., Bratislava, predmetom ktorej boli aj sporné pozemky, ktorému zákonodarca priznáva predkupné právo. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný, pričom mal za to, že zastavenie konania späťvzatím žaloby v danej veci zaviniť sám žalobca. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že existenciu tohto konania a trov v ňom vzniknutých zapríčinil (len) žalovaný a procesná vina na zastavení konania u neho (žalobcu) neexistuje. Obe strany teda boli toho názoru, že v konaní, ktoré bolo zastavené pre späťvzatie žaloby žalobcom, trovy má v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p. znášať druhá strana. Kým jedna strana hovorila o zavinení zastavenia konania, druhá hovorila o existencii konania a trov v ňom vzniknutých.

17. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania. Ak by ale žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda možno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy konania žalovaného žalobca.

18. Odvolací súd sa preto, rovnako ako súd prvej inštancie, zaoberal posúdením toho, ktorá zo strán zaviniť zastavenie konania. Po zvážení všetkých dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že v danej procesnej situácii nemožno spoľahlivo a najmä spravodlivým spôsobom určiť, či bola žaloba v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € vo vzťahu k žalovanému podaná dôvodne. Nároky žalobcu v tejto časti boli totiž uspokojené nie žalovaným, ale v dôsledku zásahu tretej strany (Národná diaľničná spoločnosť, a.s.), ktorý ale nie je orgánom žalovaného, jeho právnym nástupcom, právnym predchodcom, vo vzťahu k uvedenému nároku žalobcu medzi nimi neexistoval, neexistuje, nebol preukázaný (strany sporu ani len netvrdili) taký vzťah, z ktorého by vyplývalo, že plnenie jedným z nich vylučovalo plnenie druhým z nich; nebol a nie je stranou sporu. Vo vzťahu k žalovanému tak nebolo nad akúkoľvek pochybnosť vyriešené, že vo vzťahu k nemu sa žalobca oprávnené domáhal uspokojenia nárokov na zaplatenie sumy XX.XXX,XX €. Žalobca zobral žalobu v tejto časti späť len v dôsledku splnenia jeho nárokov treťou osobou; navyše z úplne iného skutkového a právneho dôvodu (uzavretie kúpnej zmluvy), ktorých základ a účinky nastali neskôr ako v období vymedzenom žalobou vo vzťahu k žalovanému. To v konečnom dôsledku znamená, že žalobca zaviniť zastavenie konania v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy XX.XXX,XX € a z tohto dôvodu ho stíha povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie a bránenie svojho práva. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd podľa ustanovenia § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd v časti, v ktorej konanie zastavil, priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania, zmenil tak, že žalovanému v uvedenej časti priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). Pre úplnosť odvolací súd dôvodí, že pri rozhodovaní o nároku strán sporu na náhradu trov konania v zastavujúcej časti nepostupoval (aj) podľa ustanovenia § 257 C.s.p., podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitné zreteľa, pretože tento postup (v sporovom súdnom konaní, v ktorom je súd viazaný návrhmi strán sporu,

rozsahom a dôvodmi odvolania) strany sporu nenavrhlí. Dôvodom hodným osobitného zreteľa na strane žalobcu však nemôže byť to, že nároky uplatnil proti žalovanému, že spor trval dlhé obdobie, ktoré nároky uspokojil tretí subjekt, nezávisle od žalovaného.

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie vecí na základe spisovej dokumentácie; strany sporu ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že vzhľadom na úspech žalovaného v odvolacom konaní (v rozsahu jeho odvolania, v ktorom bol úspešný, v rozsahu odvolania žalobcu, v ktorom žalobca nebol úspešný) mu priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).